

Мама сложи ржка на главата ми, после излѣзе навънъ. Видѣхъ я като прекоси улицата, поговори съ чича Кося. Едва се сдържахъ да я дочакамъ.

— Мамо!

А тя въздъхна, и ржката ѝ отново мина по моята остригана глава.

— Не може, мило момче, скъпо струва. Съ паритѣ за шапката ще купимъ петнадесетъ хлѣба.

— Но азъ искамъ!

— Искашъ, но...

— На Коля му купиха шапка!

— Баща му може да купи, ние не можемъ!

— И ти можешъ, но не искашъ! — настояхъ азъ. Тропнахъ съ кракъ и изкрещѣхъ презъ сълзи:

— Защо си ми майка, като не можешъ една шапка да ми купишъ!

Мама отпустна ржце. Кълбото, съ което преплиташе единъ чорапъ, се търкулна по плочитѣ. Тя не се наведе да го вземе. Остана неподвижна, съ широко отворени очи. Лицето ѝ бѣ сиво, като износената дрешка, която отдавна бѣхъ запомнилъ. Устнитѣ ѝ се загърчиха. Едри сълзи бликнаха изъ очитѣ ѝ, търкулнаха се бавно и попиха въ изсивѣлата дрешка. Лицето остана сиво-камено, неподвижно. Само сълзитѣ бликаха изъ широко отворенитѣ очи. Стана ми гроза. Но не протегнахъ ржце къмъ мама. Нѣкаква зла сила ме гласна назадъ. Азъ тропнахъ още веднажъ съ кракъ и побѣгнахъ въ градината. Дълго плакахъ скритъ подъ чемширитѣ.

Вечерята мина мълчаливо. Мама остави газеничето вънъ до стѣклото на прозореца, за да не мирише въ въ стаята. По-голѣмиятъ ми братъ приближи глава къмъ жълтеникавата свѣтлина и зачете гласно нѣкаква книжка. Разказваше се въ нея за едно момче, което пропжтувало презъ далечни земи да търси майка си, която била болна. Слушахъ отъ леглото, завитъ въ шарената черга. Свихъ се до стената и беззвучно заплакахъ. Посрѣдъ